

24)

16-6-93
(52)

BBC 16/6/93

Vấn đề nhân quyền/Võ Văn Kiệt

Trong những tuyên bố của ông Kiệt có ba điểm chính:

- 1) ông không sợ gặp khó khăn về phía Tây phương trong chuyến viếng thăm các nước đó trong thời gian sắp tới.
- 2) Chính quyền Việt Nam hiện tại tôn trọng nhân quyền.
- 3) Vấn đề nhân quyền là một vấn đề nội bộ và cần được giải quyết theo điều kiện địa phương.

Về điểm đầu tôi thấy không cần bình luận dài dòng. Theo thủ tục bang giao quốc tế thì thường các chính phủ tránh có những hành động công khai có thể gọi là "bất hữu nghị". Nhưng không phải vì vậy mà họ hoàn toàn thụ động, nếu họ cho rằng vấn đề quan trọng. Họ vẫn nói lên sự bất mãn của họ và cảnh cáo chính phủ đương sự. Họ tránh những lời lẽ nặng nề làm chính phủ đương sự mất mặt, nhưng lời lẽ của họ rất rõ ràng về nội dung. Ví dụ Tổng Thống Mitterand cũng như ông Tổng Thư Ký Liên Hiệp Quốc Boutros Ghali, trong cuộc viếng thăm Việt Nam gần đây, đã nói rất rõ là Việt Nam phải thật sự dân chủ thì mới phát triển kinh tế được. Điều mà họ muốn nói với những người cầm quyền Việt Nam là: các ông phải chấp nhận tự do chính trị đồng thời với tự do kinh tế thì nước của mấy ông mới tiến được.

Về phần thứ hai. Ông Kiệt nói chính phủ ông tôn trọng nhân quyền. Trong khi đó, chính quyền Hà Nội vẫn đe dọa đều đều những ai đòi dân chủ, đặc biệt là dân chủ đa nguyên, và đã lên án các anh Đoàn Viết Hoạt và Nguyễn Đan Quế 20 năm tù, dù rằng mấy anh ấy không chủ trương bạo động và chỉ đòi dân chủ đa nguyên, n.l. dân chủ thật sự. Dân chủ thật sự chỉ có thể là dân chủ đa nguyên đa đảng, chấm dứt giai cấp đấu tranh, chuyên chế độc tôn độc đảng độc tài, dân chủ tập trung, và công nhận quyền tư hữu tư sản, quyền tự do kinh doanh.

Nhưng, như mọi người đều biết, hiện nay chính quyền cộng sản Việt Nam vẫn khư khư ôm cứng Cương Lĩnh Đại Hội VII và Hiến Pháp tháng 12, năm 1992. Đây là đường lối chính thức, đang hiệu lực, và sẽ còn hiệu lực ít nhất là đến năm 2000. Theo hai văn kiện căn bản này, thì nhân quyền hoàn toàn bị chà đạp trắng trợn. Ngay cả một người đã hiến cả cuộc đời mình cho xã hội chủ nghĩa như bà Dương Quỳnh Hoa, đã tuyên bố với Nữ Ước Thời Báo (New York Times) tháng trước là "từ trước đến nay chẳng khi nào Việt Nam thực sự có tự do và dân chủ cả. Chỉ có chế độ bất công này thay chế độ bất công khác". Đó là một điều cần làm cho nhiều

người suy nghĩ, như là những người đã theo đảng cộng sản Việt Nam để tranh đấu cho tự do, dân chủ và công bằng xã hội, n.l. nói một cách tổng quát, tranh đấu cho nhân quyền.

Còn về điểm ông nói: ai chống đối chính quyền cộng sản hiện nay vì cho rằng chính quyền áp bức Phật giáo là những kẻ theo các chính phủ Sài Gòn trước kia, thì là một điều thật đáng buồn cười, nếu cười được, vì ai cũng biết rằng từ 1963 trở đi Phật giáo không ngớt chống các chính quyền, hoặc Ngô Đình Diệm hoặc Nguyễn Văn Thiệu. Và họ cũng chống việc dội bom Bắc Việt và chiến tranh trên toàn lãnh thổ Việt Nam, Miền Bắc cũng như Miền Nam.

Điểm thứ 3 là nhân quyền là một vấn đề tùy thuộc điều kiện sở tại và mỗi nước có quyền có quan niệm riêng về nhân quyền. Nói vậy là nói rằng người Việt Nam không phải là người nên nhà cầm quyền cộng sản có thể đối xử với họ tàn tệ hơn là chính quyền các nước Tây phương đối xử với dân xứ họ. Thực ra thì theo Cương Lĩnh Đại Hội VII và Hiến Pháp tháng 12, 1992, chỉ có một thiểu số đảng viên ĐCSVN tự coi mình là người được hưởng nhân quyền, còn lại là phải chấp nhận chế độ nô tỳ của Trung Ương Đảng, và trong thực tế, của 13 ông trong Chính Trị Bộ.

Những lãnh tụ ĐCSVN hiện nay đang kéo bè với một số lãnh tụ Đông Nam Á khơi động sự chống đối Tây phương, cho rằng thủ đoạn này đã ăn khách trong những năm trước 1975, và sẽ luôn luôn ăn khách. Nhưng họ lầm. Thế giới đã đổi thay nhiều, và nhân dân thế giới nay biết rõ ai là bạn ai là thù. Ta chỉ cần nhìn những gì xảy ra ở các nước gọi là cách mạng ở Đông Âu và Nga sô thì đủ hiểu nay dân chúng còn coi chế độ xã hội chủ nghĩa là chế độ tôn trọng nhân quyền của họ hay không.

Để kết luận, ông Kiệt muốn nói gì thì nói, nhưng ngày nào ĐCSVN còn giữ Cương Lĩnh Đại Hội VII và Hiến Pháp tháng 12, 1992 với chủ thuyết Mác Lê làm cơ sở tư tưởng và hành động của đảng, n.l. của cả nước, thì đối với dân chúng Việt Nam nhân quyền chỉ là một chuyện không có. Chắc chắn rằng nhân dân Việt Nam sẽ tiếp tục tranh đấu cho đến khi họ được mãn nguyện.